

Enhedslistens intentioner er gode nok, men vi er af den opfattelse, at regeringen i et vist omfang skal have frie hænder til at forhandle. Regeringen har nu engang behov for et vist albuering i de forhandlinger, den fører med vores samarbejdspartnere, i dette tilfælde EU. Og så regner vi i øvrigt med, at der lyttes, når partierne ytrer sig her fra talerstolen og i Folketingets Europaudvalg.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre ønsker, at alle medlemslandene i EU skal være omfattet af kapitlerne om de sociale og arbejdsmarkedspolitiske forhold. Vi kan ikke gå ind for Enhedslistens forslag, og vi vil i øvrigt henvise til forhandlingsgrundlaget fra december 1995, som Det Radikale Venstre helhjertet støtter.

Annette Just (FP):

Det er uforståeligt, at nogen kan være imod dette her forslag; men det er nok, fordi de ikke tænker på, hvad det reelt er, der er ved at ske. Det, der er ved at ske, er, at hele social- og arbejdsmarkedsområdet er ved at blive EU-politik. Sådan er det jo efterhånden ifølge loven, og det passer alle rigtig udmærket.

Det eneste, der står i det her beslutningsforslag, er, at regeringen skal lade være med at gå videre, og at regeringen skal lade være med at sige ja til, at det bliver en del af Traktaten ved den regeringskonference, vi er midt i.

Det er jo ikke nogen hemmelighed, at Fremskridtspartiet var modstandere af, at vi overhovedet fik social- og arbejdsmarkedspolitik puttet ind i Traktaten som et forslag i begyndelsen, og kun fordi England sagde: Ikke på vilkår, lavede man denne ejendommelige konstruktion med en protokol mellem de øvrige lande, resten af EU-landene undtagen Storbritannien.

Og nu taler man så om, at der jo nok kommer valg i England i slutningen af maj, og så regner alle med – det er egentlig en frækhed uden lige – at da taber regeringen i England nok, og så kan man jo få Labour til at sige ja til den sociale dimension. Det er jo ærlig talt en forbløffende frækhed af alle de regeringsledere, der går og siger sådan, men det gør de med stor fornøjelse.

Og når Labour kommer til i England, vil der ikke være modstand længere, og så kan man få hele denne protokol skrevet over i Maastricht-Traktaten, som så sandsynligvis vil få et nyt navn. Og så snart den er skrevet ind i Traktaten, ja, så kan man såmænd bruge den artikel, som

vi talte om lige før, artikel 235, og så er der ingen ende på, hvor galt det kan gå. Så er det ikke kun arbejdsmarkedspolitik, som vil blive lavet ved EF-direktiver, så er det også socialpolitik i løbet af ganske få år; ellers kan man kalde mig for Mads, hvis man har lyst til det.

Men vi ved alle sammen, hvordan flertallet desværre er her. Man ønsker faktisk, at social- og arbejdsmarkedspolitik bliver dirigeret fra Bruxelles. Man ønsker at fralægge sig ansvaret og fratage arbejdsmarkedets parter det ansvar, som de har løftet så godt igennem så mange år. Man ønsker at fravige alt det, man lovede for at få folk til at sige ja til Maastricht-Traktaten, nemlig at det blev ved med at være arbejdsmarkedets parter, der skulle bestemme, og at man aldrig nogen sinde ville gå bort fra det. Jamen det gør denne regering allerede nu, også på det felt.

Fremskridtspartiet støtter beslutningsforslaget. Fremskridtspartiet har i virkeligheden advaret mod tendensen, lige siden vi begyndte at tale om det, der blev til Maastricht-Traktaten.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg må sige, jeg er meget overrasket over nogle af de kommentarer, der har været til dette beslutningsforslag, for de har jo i virkeligheden været et utroligt anslag mod Storbritanniens ret til at vælge at stå uden for den sociale protokol.

Storbritannien har ved sidste forhandling forhandlet sig frem til en aftale om, at arbejdsmarkedsprotokollen kunne gælde for alle lande med undtagelse af Storbritannien.

Danmark har i forbindelse med Edinburgh-Aftalen forhandlet sig frem til nogle forbehold i forhold til Maastricht-Traktaten. Gad vide, om de politikere, der her i dag med store ord forlanger, at Storbritannien bliver omfattet af den sociale protokol, ville acceptere eller finde det særlig tilfredsstillende, hvis man f.eks. i det britiske Underhus begyndte at diskutere, at man måtte Danmark se at komme fuldt med i samarbejdet, og nu ville England ikke mere acceptere, at Danmark havde et forbehold på et område, som vi har forhandlet os frem til i Edinburgh-Aftalen.

Det er jo nøjagtig det, der er tale om her. Og det er derfor, at det, der her kommer til udtryk, overrasker mig såre. Man kan have den holdning, at Danmark skal være omfattet af den sociale protokol, men at forlange at Storbritannien, som har forhandlet sig frem til at kunne stå uden for, skal være en del af det, det forekommer mig uheldigt.